СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 169. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ВЕРЕСНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 5, 1986 — No. 169. — VOL. XCIII.

Тижневик „Інсайт" пише про фільм „Жнива розпачу"

Ню Йорк (Я. Татомир). — У поважному політичному тижневику „Інсайт" з 1-го вересня появилася велика, ілюстрована стаття п. н. „Заморили голодом, щоб придушити спротив" пера відомого публіциста Дона Ковета.

Ця стаття говорить про фільм „Жнива розпачу" та про відмову американських телевізійних сіток висвітлити цей фільм, не зважаючи на те, що він здобув кілька нагород на міжнародних фільмових і телевізійних фестивалях.

Автор каже, що фільм „Жнива розпачу" переконуюче доказує, що голод 1932-33 років був навмисний, запляномований совєтським режимом, щоб зламати впертий дух українського націоналізму. Україна стала, каже Дон Ковет, згідно з цим документальним фільмом, велетенським табором смерти, заповненим розпухлими (мертвими) тілами майже четвертини населення.

Фільм „Жнива розпачу" був накручений у Канаді з фінансовою допомогою Канадської крайової фільмової ради.

Представники цього фільму в ЗСА, члени ФКУ старалися про висвітлення фільму американськими комерційними телевізійними сітками, але стрінулися з відмовою.

Автор покликується на інформації працівника УНІГУ Петра Палюха, відомого уже з його знаменитої статті у „Нешенел Рівю", і подрібно розказує про відмову висвітлити „Жнива розпачу" комерційними телевізійнами сітками і опісля т.зв. публічною телевізією.

Тоді П. Палюх написав велику статтю про ці справи що була, як вище згадано, поміщена у місячнику „Нешенел Рівю" (у числі з 11-го квітня ц.р.), а теж зааранжовано у тому часі висвітлення цього фільму для кількох конгресменів і для одного з представників публічної телевізії.

У висліді цих заходів фільм „Жнива розпачу" буде висвітлений у середу, 24-го вересня на публічній телевізії, у рамках програми „Фаєрінг Лайн" Вілліяма Баклі.

На домагання дирекції публічної телевізії, після висвітлення фільму „Жнива розпачу" відбудеться одногодинний панель на тему цього фільму, у якому візьмуть участь: Гаррісон Салісбирг від „Ню Йорк Таймсу" та Кристофер Гіченс від журналу „Нейшен", які будуть критикувати фільм, та д-р Роберт Конквест, який буде боронити його.

Писати до Д. Ковета можна на адресу: Mr. Don Kowet, c/o "Insight", 3600 New York Ave., N. E. Washington D.C. 20002.

Крайова Республіканська рада затвердила резолюції в етнічних справах

Ню Йорк (ПС КУППО). — В днях від 27-го до 29-го червня ц.р. відбувалися ділові наради Крайової ради етнічних груп Республіканської партії, тим разом у Лос Анджелесі, Каліф. Згідно з інформаціями учасника цих нарад заступника голови КУППО і голови СЗСУ — Селянської партії інж. Зиновія Туркала вони заторкнули багато різних справ включно з такими, які відносилися безпосередньо до українських проблем. Інж. З.Туркало бере живу участь у американському політичному житті, а зокрема в праці Республіканської партії, поїхав разом із Козацькою делеґацією до Лос Анджелесу, щоб і своєю активною участю допомогти вирішенню важливих справ, які мають відношення до українських проблем.

Головним завданням цієї конференції була справа прийняття і затвердження змін статуту і схвалення резолюцій з рекомендаціями до центральних органів Республіканської партії і теперішньої Адміністрації, резолюції, які своїм змістом можуть мати вплив на формулювання внутрішньої і зовнішньої політики партії і Уряду. Теперішня президія Крайової ради етнічних груп вже чотири роки не допускала до схвалення резолюції про створення в Конґресі окремої комісії для дослідження злочинів народовбивства доконаних комуністичними урядами, які були і ще далі є при владі у Східній Европі й інших країнах світу. Після дуже гарячої дискусії над проєктами резолюцій за активною підтримкою польської і португальської делеґацій таки прийнято в останній фазі нарад резолюції, передано до остаточного оформлення відповідній комісії. В цих проєктах були і справи, що відносилися до українських питань. В остаточній редакції цих резолюцій, які проголосила і надрукувала окремою брошурою Крайова рада етнічних груп, між іншим наголошено:

* Рада, відзначуючи пам'ять жертв всіх національностей, які потерпіли масові акти народовбивства в останньому сторіччі, а саме вірмени, народи в Совєтському Союзі, які продовж 70 років є об'єктом брутального переслідування, наприклад, жертви нацистського голокосту, жиди і цигани, в Другій світовій війні, голоду в Україні в 1932-33 роках, а останньо жертви народовбивства в Камбоджі, Етіопії і Афганістані, звертається до Президента ЗСА призначити більше представників етнічних груп, громадян Америки, до Комісії в справах народовбивства, і звертається до цієї комісії, щоб вона включила свідчення і документи про злочини народовбивства доконані тоталітарними режимами;
* Вимагати від американського Уряду, щоб ним вислана делеґація поставила ріщучу вимогу до всіх сиґнаторів заключного акту Гельсінкських угод, щоб вони докладно виконували прийняті і підписані ними домовлення;
* вимагати, щоб Конґрес і Уряд ЗСА докладно познайомилися із проблемою людських і національних прав в поодиноких країнах, де ці права нарушуються і за цими нарушуваннями слідкували;
* Вимагати включення до складу американської делеґації неурядових представників, які можуть подати незалежну думку членам американської урядової делеґації;
* Відбути підготовчу конференцію з представниками неурядових організацій з метою виміни думок, вислухання їх порад і інформацій та одержання документів, які відносяться до нарад Віденської конференції;
* Вимагати засудження Совєтського Союзу і його уряду за спізнення повідомлення про катастрофу в Чорнобилі, зокрема населення України і її сусідніх країн, що принесло неочислимі жертви на цих теренах;
* Поставити вимогу, щоб провідники етнічних груп

(Закінчення на стор. 4)

Секретар освіти реформуватиме американське шкільництво

Вашінгтон. — Секретар освіти Вілліям Дж. Беннет виступив тут з рапортом у вівторок, 2-го вересня, закликаючи до „важливіших реформ" у навчальному процесі, що стосується 80,000 народних шкіл країни. Цей 83-сторінковий рапорт містить в собі деякий критицизм щодо навчання по школах природничих наук і суспільствознавства, яке часто-густо заступає потрібні учням традиційні знання з історії, географії тощо. Критиці підпали теж засадничі учнівські вміння читати, писати і рахувати, як і навчання чужих мов по народних 8-річних школах. І яказ ці школи елементарної освіти є тепер у полі зору цього нового секретаря освіти, бо досі зверталося увагу в ЗСА переважно на середні школи.

Секретар В. Беннет пропонує реорганізацію плянів навчання і цілого куррікулюму, тобто всіх шкільних предметів, щоб учні засвоювали і мали глибші й ширші знання „з основ і коріння західньої культури".

Висловлюючи свої пропозиції, В. Беннет, проте, цілком відкринув гострий критицизм з 1983 року Крайової комісії для досконалости в освіті, яка в своєму рапорті три роки тому висловилася, що „американське шкільництво занепадає на всіх рівнях". Теперішній секретар освіти каже, що шкільництво навіть поліпшується, а вже зовсім не занепадає, хоч зміни на краще треба зробити.

Серед багатьох пропозицій помітна така, що стосується самої структури шкіл і посад директорів народних шкіл, що ними досі були виключно учителі чи освітні діячі. Беннет натомість пропонує, щоб директорів брати з рядів „успішних бизнесменів, колишніх державних урядовців та редакторів-журналістів".

Секретар освіти також підкреслив важливість домашнього раннього читання дитині. У випадку ж неписьменних батьків (є такі переважно серед еспаномовних недавніх імігрантів до ЗСА) треба шкільним чинникам на місці подбати про те, щоб хтось інший міг такій дитині неписьменних батьків їх у читанні заступити.

В загальному цей рапорт секретаря потрібний і на часі, а в стейтах по леґіслятурах вже й перед ним розпочався новий напрям для удосконалення навчання якраз по народних школах у першу чергу, і по середніх — у другу, а це означає, що американські школярі з часом дорівняють знанням західньо-европейським, від яких вони значно відставали.

Іран захопив два совєтські кораблі

Манама, Бахрейн. — У вівторок вранці, 2-го вересня, іранські військові кораблі зупинили в Ормузькій протоці біля узбережжя Об'єднаних Арабських Еміратів два совєтські вантажні кораблі, „Пйотр Ємцов" і „Тітов".

Як повідомляють працівники пароплавних компаній в Перській затоці, спочатку „Пйотр Ємцов" передавав сиґнал „СОС" і повідомив, що в нього попала ракета, однак потім передав поправку і сказав, що на його поклад піднялися іранські морські піхотинці. Від того часу відомостей про долю корабля, який належить Чорноморському пароплавству, нема.

Згідно з іншими повідомленнями, в той же день іранські військові кораблі захопили ще один совєтський корабель.

Іран уже кілька місяців настоює на своєму праві перевіряти в Перській затоці чужинецькі кораблі, чи не мають вони зброї, яку можуть везти в Ірак, однак совєтський корабель він захопив вперше. Іранські військові піднімалися в минулому на поклад амери-

(Закінчення на стор. 4)

АНСАМБЛЬ МОЙСЕЄВА В НЮ ЙОРКУ ЗУСТРІЛИ СЛЬОЗОТОЧИВИМ ҐАЗОМ

Ню Йорк, Н. Й. — Совєтський танечний ансамбль Ігоря Мойсеєва, що якраз розпочав тут свій гостинний виступ у цій метрополії світу, у вівторок, увечорі, 2-го вересня, у відомому приміщенні Метрополітальної опери в Лінкольн-Центрі зустріли сльозоточивим ґазом, бомбою в окрестрі театру, яка під час першого танцю, 2 хвилини як він розпочався, зашипіла й вибухла. Це був невеликий каністер із сльозоточивим ґазом, що наповнив димом весь театр, через що довелося припинити виступ і відвезти десять глядачів до шпиталя з певним отруєнням від ґазу, а 16 інших глядачів, що також захворіли від вдихання ґазу, першу медичну поміч дістали на терені Лінкольн-Центру.

У залі в час вибуху бомби було чотири тисячі людей, які мусіли відразу опустити залю, хоч самі танцюристи таки закінчили свій перший танець, не зважаючи на ґаз, що поширювався у повітрі, за що їх гаряче оплескували глядачі, хоч уже й вибігали із загроженого ґазом приміщення.

Ще перед вибухом бомби, до пресових бюр зателефонували анонімні люди, попереджуючи про плянований афронт проти ансамблю Мойсеєва, що щось має статися, і відрекомендували себе за представників Жидівської Оборонної Ліґи. Після вибуху подібні телефони також від неназваних осібняків підтвердили, що вибух смердючого ґазу — це робота студентів-жидів, членів Джей-Ді-Ел, які протестують „проти переслідування жидів у СССР". Перед самою оперою проходила протестна демонстрація, голосна і з плякатами та відповідними гаслами, зорганізована жидівськими нюйоркчанами, які вимагали, щоб совєти випустили всіх жидів до Ізраїля і Америки.

Тому, що винуватців підкиненої газової бомби не зловлено, то нікого не арештовано, хоч одного демонстранта в ярмулці розсерджена юрба театралів хотіла побити, уважаючи його за призвідника всіх цих „неполадків" і невигід для любителів російського ансамблю, що через бомбу перервали свою насолоду — спозираня на „скоки й присюди вогненних і темпераментних" танцюристів, про яких написано й сказано в ЗСА найбільші суперлятиви як про „найкращих у світі", „небачених", „нечуваних" і т.п., а їх, мовляв, тут не було повних 12 років ще від часу детанту кіссінджерського й Ніксонового в 1974 році.

Зажурений і обурений інцидентом посадник міста Едвард Кач, хоч сам жидівської віри й національної приналежности, натаврував Джей-Ді-Ел, Жидівську Ліґу, за цей вчинок, порівнюючи її до ПВО, Палестинської Визвольної Організації, бо і одні й другі — сказав він — є „покидьками суспільства". Пізніше офіційний речник Джей- Ді-Ел щоправда заперечив участь його організації в цій бомбовій афері, але на питання, чи признався б він, коли б так дійсно було, він сказав, що не признався, „бо мене б заарештували!" У самих членів ансамблю Мойсеєва проте не було сумніву щодо того, хто підкинув бомбу, але вони запевнили нюйоркчан, що продовжуватимуть виступи, „що б там не було", а всі глядачі, які змушені були залишити залю опери через смрід, дістануть можливість бачити виступ танцюристів Мойсеєва додаткової дати, що її ансамбль знайде, щоб нікому з глядачів не було кривди.

Приїзд цього танцювального ансамблю — це одна з „культурних вимін", про які домовилися Горбачов з Реґеном під час їхньої останньої зустрічі „приємної у всіх відношеннях", у Женеві минулого року.

Другого дня, увечорі, в середу, 3-го вересня, концерт московських танцюристів пройшов без жодних перешкод, бо була строга перевірка всіх, а в залі — маса поліцистів, переодягнених на цивільно та в уніформах, а ще більше було таємних аґентів, що дало нагоду віцовному Е. Качові присутньому на вечорі, пожартувати, що тут кожен глядач сидить поміж двома „охоронцями". Цю заувагу дехто потрактував як алюзію до підсовєтської дійсности — на кожного громадянина припадає по два сексоти. Посадник Кач перепросив гостей з Москви, а сам 80-річний Ігор Мойсеєв на пресовій конференції, уїдливо запитав, хто керує Америкою? — Американці чи сіоністи?

У СВІТІ

ЮГОСЛАВСЬКИЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ суд залишив в силі смертний вирок, винесений 14-го травня колишньому міністрові поліції і юстиції маріонеткового уряду Хорватії в роки Другої світової війни 86-річному Андріє Артуковічу, якого видали ЗСА. Під час судових засідань свідки підтвердили, що Артуковіч несе відповідальність за смерть тисяч людей з хорватських концентраційних таборів. Як твердить прокуратура, під час окупації в Хорватії були вбиті 700,000 осіб, в тому числі серби, хорвати, жиди і цигани. В своїй апеляції адвокат А. Артуковіча вказував на його похилий вік і неміч, однак федеральний суд не взяв це до уваги і затвердив вирок. Тепер засуджений може розраховувати лише на помилування вищого керівництва Югославії — колективного президентства, яке складається з дев'яти осіб.

ВИСТУПАЮЧИ НА ЗБОРАХ, присвячених сьомій річниці заснування сандіністської армії, міністер оборони Нікараґуа Умберто Ортеґа, брат президента Данієля Ортеґи, закликав до ескаляції військових дій проти підтримуваних З'єднаними Стейтами партизанів. „Ми повинні поглибити стратегічну поразку найманців, — заявив У. Ортеґа. — Ні 100 ні 200 мільйонів долярів не врятують їх від остаточного краху". Ортеґа вперше виступав публічно в генеральській уніформі. Звання генерала йому було надано після зміни системи ранґів у сандіністській армії.

ПІД ЧАС МАНЕВРІВ НАТО, що відбуваються в Норвеґії під кодовою назвою „Північне весілля-86", 700 американських піхотинців висадилися з літаків і гелікоптерів на березі пустинного фіорда в 200 милях на північ від Полярного кола. Наступного тижня понад 10,000 вояків з десяти країн НАТО висадяться в південній Норвеґії, імітуючи десантну операцію, яка може пригодитися на випадок захоплення Норвеґії совєтською армією. Совєтський Союз назвав маневри НАТО провокацією, спрямованою на зірвання процесу детанту між Сходом і Заходом. З військових джерел Норвеґії стало відомо, що Совєтський Союз проявляє велике зацікавлення до маневрів. Поблизу місця їх проведення появилися совєтські підводні кораблі.

В АНГЛІЇ У ВІЦІ 88 років помер Генрі Мор, якого вважають одним з найбільших скульпторів XX століття. Всесвітня слава прийшла до Г. Мора після Другої світової війни. Його праці виставлені в десятках музеїв світу. За свої монументальні скульптури Мор діставав фантастичні гонорари. Більшість зароблених ним грошей йшло у фонд Генрі Мора, створений для допомоги молодим талановитим мистцям і скульпторам. Мор мав багато різних почесних титулів і звань. Однак від рицарського звання він відмовився.

МІНІСТЕРСТВО ІНФОРМАЦІЇ Марокко повідомило, що там були заарештовані чотири араби, що прибули з-за кордону, які підготовляли терористичні акції в Марокко. В повідомленні міністерства названі всі четверо — дві туніські жінки, ливанський палестинець і ще один палестинець без вказання громадянства. Заарештовані признались, що вони належать до групи професійних міжнародних терористів, які вчинили кілька вибухів у різних країнах Европи і Близького Сходу. Політичні спостерігачі вважають, що ці терористичні акції плянувалися лівійцями та іншими радикальними арабами як відплата королеві Гасанові за його зустріч з прем'єр-міністром Ізраїля Шімоном Перезом.

В ПРИМІЩЕННІ ЦЕНТРАЛЬНОГО комітету безпеки Ливану на „зеленій" лінії, що ділить Бейрут на християнську і мусулманську частини, відбулося засідання кабінету міністрів повного складу з участю п'ятьох міністрів-мусулман, яких очолює Рашід Кераме, і п'ятьох християнських міністрів. Міністри прийшли до згоди про необхідність вироблення „хартії єдности" або тимчасової конституції, яка дала б змогу покласти кінець громадянській війні, яка триває вже 11 років. Р. Кераме заявив, що хартія повинна включати в себе положення про єдиний Ливан як арабську країну, про реорганізацію армії на крайовій основі і звільнення півдня країни від ізраїльської окупації.

СОЮЗІВКА БАГАТОЛЮДНО ЗАКІНЧИЛА 33-ИЙ ЛІТНІЙ СЕЗОН

Союзівка. — Різноманітними мистецькими програмами, чудовою погодою, веселим настроєм і щедрою гостинністю обдарувала Союзівка своїх гостей під час „довгого вікенду" з нагоди свята Дня Праці від п'ятниті, 29-го серпня до понеділка 1-го вересня, які прибули сюди з усіх усюдів Америки й Канади, щоб в ці останні дні поволі зникаючого літа ще раз зустрітися із знайомими і приятелями.

Зокрема молодь — університетська і середньошкільна — прибула сюди на своєрідне „останнє гурра" перед початком нового шкільного року.

„Наїзд" на Союзівку почався вже в четвер, 28-го серпня, коли до постійних вакаційників почали долучуватись гості з близька і з далека, деякі до вже раніше зарезервованих кімнат — в околицях оселі — на якій, до речі, вже не було вільного ліжка, — а інші гарячково шукаючи за кімнатами у вже переповнених мотелях. А молоді люди скористалися із свого досвіду таборування, витягали з автомобілів мішки до спання і „поселювались" на ніч в гущі навколо Союзівки.

Вже в п'ятницю увечері, тераса „Веселки" була дослівно заблькована молодими людьми, які, елегантно зодягнені, нетерпеливо чекали на початок забави до музики оркестри „Нове покоління" з Торонто, яка втішається особливо великою популярністю серед молоді. Це була перша із трьох забав цього „вікенду" на Союзівці.

Сценка із п'єси „Віва Бойко".
(фота: ред. Наталка Федущак, „Український Тижневик")

До оркестри „Нове покоління" в суботу увечері долучилась загально популярна оркестра „Темпо", а в неділю увечері оркестра „Темпо" перенеслася швидко після концерту в залі „Веселки" на терасу, під зоряне небо, і забавляла гостей до пізньої ночі.

В суботу на кортах Союзівки почались 31-ші крайові тенісові змагання УСЦАК за нагороди УНСоюзу, а в басейні — 30-ті плавацькі змагання. Отож „облога" гостей перенеслася на долішню частину Союзівки.

В суботу увечері прийшла черга на першу із двох оригінальних мистецьких програм — постанову драматичним ансамблем „Заграва" з Торонто п'єси-сатири Бориса Будного п.н. „Віва Бойко". Група акторів під проводом відомого із своїх виступів в ролі Гриця Зозулі Володимира Довганюка знаменито вив'язалася із свого завдання, відтворюючи на сцені „Веселки" з гумором деякі правдиві, хоч і гіркі, моменти з українського життя на поселеннях.

У неділю увечері вщерть заповнену слухачами залю милував голос популярного співака Алекса, який разом з оркестрою „Темпо" виконав ряд українських пісень, зокрема композицій Володимира Івасюка, та дві французькі шансонетки. Цей голосово сильний і особистістю милий співак виконав кілька надлатків на бажання гостей.

Під час обох програм конферансьє Союзівки Роман Лупань представив присутніх на залі членів Головного Уряду УНСоюзу: головного предсідника д-ра Івана Флиса, головного касира Уляну Дячук, головних радних Володимира Кваса — він же управитель Союзівки — Евгена Іванціва і Аліка Худолія, як теж головного редактора „Свободи" Зенона Снилика, редактора-асистента „Українського Тижневика" Наталку Федущак, колишнього головного предсідника УНСоюзу Йосипа Лисогора, колишню заступницю го-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В АМЕРИЦІ

КОНТРОВЕРСІЙНИЙ ПЕРЕВІЗ дітей автобусами до шкіл з віддалених кварталів, щоб осягнути расову рівновагу, є тепер усюди під обстрілом численних батьків, противників того принципу, але не завжди противники такі вигравали. І ось так сталося в Норфоку, Вірджінія, де вперше після 15-ти років возіння діти вже не мусять „інтегруватися", а повернулися до шкіл, розташованих по сусідству. Шкільна рада Норфоку одноголосно ухвалила ще в квітні цього року припинити перевожування учнів (від дитячого садка до 6-ої кляси) елементарних шкіл, щоб біле населення з міста панічно не втікало, як це діялося там з часу введення принципу „автобусування" дітей. Для учнів від 6-ої кляси до 12-ої далі є їзда автобусами до віддалених шкіл. На всіх 36 місцевих шкіл, десять шкіл розташовані поруч т.зв. „домових проєктів" переважно з чорним населенням, тому в цих школах у нижчих клясах тепер є 97 відсотків чорних учнів, а навіть кількість неґринят сягатиме 100 відсотків, — пише „Ню Йорк Таймс" з 3-го вересня.

ЗАБОРОНА ПРОДАВАТИ недорослим юнакам і дівчатам спиртні напої по ресторанах і барах не проводиться в життя, зокрема не проводилася вона в життя у місті Ню Йорку, де на кільканадцять тисяч різних шинків та місць, де „можна випити", було всього 40 контролерів-інспекторів. До того ще молоді недорослі купували собі підроблені леґітимації, де замість їхнього дійсного віку писався вік — 22 роки тощо. Тепер ця ситуація мусить змінитися, і посадник міста Едвард Кач береться за діло рішуче, виславши з 1-им вересня до барів велике, але неназване число інспекторів, щоб виявити й покарати тих власників шинків, де молодь вільно напивається, а потім бешкетує, чи навіть убиває. Суворіші ці заходи боротьби з пияцтвом недорослих і підлітків викликані нещастям, що трапилося останнього тижня в Центральному Парку, відразу за Метрополітальним музеєм в Мангеттені, де любовна пара дозволила собі на „бурхливий секс", аж дівчину 18-ти років віку задушив її коханець 19-ти років віку. Обоє перед „любовною ескападою" багато пили в одному ексклюзивному барі, де вони проводили часто час над чаркою

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кривавий кінець тижня

Минулий триденний кінець тижня був ласкавий для всіх тих американців, які прагнули використати той час для відпочинку і розваги, що потребувало гарної погоди. Погода була гарна, але з нею пов'язаний той рух на американських шляхах, який вимагає не тільки далеке поле зору, але й тверезість водія, його розважність, його хист дивитися вперед, але одночасно й бачити у дзеркальці авто позаду та мати на увазі тих, що їдуть по обох сторонах. Коли писані ці рядки, нема ще останньої статистики загинулих в автомобільних катастрофах до півночі Дня Праці у минулий вівторок. Але газети з того дня інформували, що до півночі минулої неділі, тобто за минулі два останні дні тижня згинули вже 230 осіб. У тій же новинці передбачалось, що як щороку за макабричною традицією — до півночі минулого понеділка буде понад 400 жертв згущеного автомобільного руху.

У цьому останньому триденному кінці тижня крім отих жахливих нещасть сталися ще дві великі катастрофи, одна в повітрі, одна на морі. Великий пасажирський літак, який летів із Мехіко Сити до Лос Анджелесу і віз 64 особи, пасажирів і залогу, знижуючись вже для приземлення на міжнародному летовищі в Лос Анджелесі, зударився з малим одномоторовим приватним літаком, яким летіли три особи, два мужчини і одна жінка. Всі люди в обох літаках згинули, а вибух пожежі на великому джеті перетворив його в одну вогнисту кулю, яка знищила й запалила шість мешкальних домів. Пишуть, що це чудо, що горіючий літак не зачепив ,,по дорозі" недалекого ,,супермаркету", що будинки були без людей, які виїхали були на відпочинок. Усе ж, та катастрофа коштувала життя 72-ом особам. На літаку-джеті було 27 американців, плюс п'ять осіб згинули на землі, решта летунських подорожних були мехіканці.

Морська катастрофа скоїлася поза Америкою. Коротка вістка з Москви подала, що один пасажирський корабель на Чорному морі, на якому було кругло 900 осіб, зударився з вантажним кораблем і пішов на дно.

Американські засоби інформації передали тільки цю коротку вістку, чекаючи дальших подробиць. Вісім вояків морської піхоти згинули в минулу суботу у маневрах НАТО біля берегів Норвегії.

Цьогорічний День Праці був теж першим за останніх 10 років, що на 5-ій авеню у Ню Йорку не було традиційного маніфестаційного походу з оркестрами, дефілядою і промовами. Таке вирішила Централя робітничих спілок у Ню Йорку, виправдуючи скасування паради саме такою гарною соняшною погодою, бо члени робітничих юній воліли поїхати на надморські пляжі чи на великий концерт, влаштований юніями у Централ парку. Ліво-демократичні члени організатори концерту використали нагоду, щоби лаяти президента Реґена за його політику супроти Південної Африки.

Нав'язуючи до відсутности паради на 5-ій авеню в Ню Йорку в Дні Праці коментатори стверджували, що 61 відсоток працездатних американців мають працю себто затруднених тепер є 110 мільйонів людей, а відсоток безробітних впав до 6.9 відсотка. Коментатори признають, що те покращання економіки треба завдячувати Роналдові Реґенові. І тому, мовляв, нюйоркські робітники воліли поїхати на якусь пляжу, аніж демонструвати на 5-ій авеню.

Кандидати на різні виборні становища використали триденний кінець тижня для аґітації за своєю кандидатурою. Гарна погода дозволила їздити автам з гучномовцями та представляти даного кандидата, як ідеальну людину із всіма кваліфікаціями і чеснотами, відмовляючи їх суперникам. Так діялось у різних містах між двома океанами.

Була у Дні Праці гарна погода. Все ж запахло вже осінню. День Праці в Америці — це той межовий пункт, коли люди тужать за минулим літом і турбуються, якою буде найближча зима.

ГОЛОСНА ІСТОРІЙКА з 11-річною дівчинкою в Толідо, Огайо, яка на лекції з релігії в католицькій школі висловилася, що аборти потрібні й корисні, закінчилася тим, що її, **Сарабету Ізон, викинули з тієї католицької школи і сказали, що не приймуть назад доти, поки вона не змінить свого погляду на аборти. Мати дівчинки, хоч католичка, Концепсія Ізон була нещодавно асистенткою директора толідської клініки для абортів, але відмовилася від праці.**

Степан Женецький

Чи Москва погодиться з Китаєм?

II.

Та ціле щастя Заходу в тому, що Китай Денга напевно буде вимагати такої перевірки-контролі. Китайський Денг, як і більшість державних провідників, напевно був би щасливий, якби він міг менше видавати грошей на військо і зброю. Але він є свідомий того, що всяка користь, яку він позискає із зменшення китайської армії, буде короткотривалою, якщо із-за того ослабиться трикутник рівноваги між Совєтським Союзом, Европою і Америкою, зробивши СССР сильнішим, як Захід. Тому Денг повинен вимагати, щоб усякий договір про зменшення збросння, можна було б точно на місці перевірити. І якщо Китай буде настоювати і доможеться від совєтського уряду перевірки зменшення збросння, це допоможе Заходові також домогтися такої ж контролі в його договорах з Ґорбачовим. А тоді, в роззброєневому світі, якщо до такого дійшло б, було б краще, якби Совєтський Союз перевіряли з двох боків.

Треба використати мирний час

Добре кажуть політичні знавці, які не довіряють Москві: припустім, що Реґенові і Денґові, може вдатися поробити ряд договорень, які зможуть зробити світ більше спокійним для найближчих 15 років. Але що тоді? Якщо Совєтський Союз, перевівши засоби з її військового бюджету до її цивільної економії, стане багато більше потужною країною в 2000 році, як вона є тепер, то Китай і Західня Европа зрозуміють, що вони купили трохи сучасного спокою і миру, ціною більшої небезпеки для їхніх дітей? Це дуже цікаве питання і на нього є дві піввідповіді.

Одна піввідповідь говорить, що переведення грошей з видатків на гармати для цивільного виробництва не допоможе, щоб поправилася економіка Москви. Як кілька однодумців Ґорбачова більше або менше відверто признають, що радикальна поправа їхньої економіки вимагає зміни цілої системи. І така зміна принесла б загальну користь. Півдіденізування Совєтського Союзу не було б, розуміється, вічним джерелом миру і спокою. Потуга є потугою, незалежно від того, яку назву вона не носила б.

Друга піввідповідь каже, що вартість купленого часу залежатиме від того, як його використається. Захід і Китай можуть використати ті майбутні 10 чи 15 мирних років на скріплення їхніх власних економік (і продемонструвати в їхніх відмінних способах корисність плюралістичних підходів в економіці, як рівнож і в політиці). Але це залежатиме від того, як Ґорбачов є готовий відкрити кордони Совєтському Союзові для загальної інспекції зменшення збросння, яка є основою надії тих кращих часів. Як досі, він все ще двозначний відносно того. Було б заскоро радіти думкою про ,,майбутні мирні часи", коли ще стоїть берлінський мур ганьби, який перерізує Берлін і перерізує Европу на дві половини.

Совєтсько-китайський конфлікт і Україна

Нам, українцям, треба уважно слідкувати за відносинами між Совєтським Союзом і Китаєм, бо від взаємин цих двох потуг, багато залежить дальша доля українського народу. Москва — це наш головний і довговіковий ворог. Знову ж Китай, це смертельний ворог Москви. А як загально відомо, стара латинська пословиця каже, що ,,ворог мого ворога — це мій приятель". Отже Китай — це наш природний і чи не єдиний приятель. Що Китай тепер керується комунізмом, це не важне для нашої визвольної справи. Ми не можемо провадити ідеологічної визвольної боротьби, і тому повинні використовувати всяких союзників у війні проти Совєтського Союзу. У Другій світовій війні комуністична совєтська влада також не дивилася на те, що Америка, Англія і Франція, були капіталістичними державами і пішла разом з ними проти Гітлера. А й Гітлер, смертельний ворог комунізму, поєднався був, на початку Другої світової війни, з комуністичною Москвою, коли починав війну з Польщею. Також альянти пішли в спілку з комуністичною Москвою і воювали разом з нею проти гітлерівської Німеччини... Отже не поповнимо й ми жодного ,,національного гріха" коли підемо з китайським комуністичним чортом", бити нашого відвічного ворога, ,,московського комуністичного диявола".

У нас ще часто ,,мудрагельствується", що мовляв, нам не треба жодних союзників, (а вже боже борони, китайських комуністів!) — нам треба спертися на власні сили... Так, власні сили, це добра річ, але самими власними силами ми не переможемо Совєтський Союз. Щоб його перемогти і визволити український народ з-під його панування, нам таки треба мати союзників, і то сильних союзників, таких, як Китай, а не таких слабеньких, як, наприклад, Словаччина, як дехто з наших політиків дораджує. Ми бачили на прикладі Другої світової війни, що навіть такі сильні потуги, як Німеччина, Совєтський Союз, Америка, Англія і Франція, єдналися в союзи, щоб побороти своїх противників.

(Закінчення на стор. 4-ій)

З України про Україну

Видатна пам'ятка музичної культури

Минуло понад 200 років відтоді, як зі сцени одного з оперних театрів Венеції вперше прозвучала опера ,,Алкід" видатного українського композитора Дмитра Бортнянського. На жаль, більше ,,Алкід" ніде не ставився, залишився в рукописі, а партитура його зберігається в одному з зарубіжних архівів. Понад десять років тому каталог цього архіву потрапив на очі аспірантові Інституту мистецтвознавства, фолкльору та етнографії ім. М. Рильського АН УССР В. Іванову, який нині є доцентом Миколаївського педагогічного інституту. В каталозі, зокрема, значилося, що в рукописних фондах сховища зберігаються партитури двох опер Д. Бортнянського — ,,Алкід" і ,,Квінт Фабій". З партитурою знайденої опери ознайомився ряд київських музикантів. Редагування нотного тексту ,,Алкіда" доручили композиторові Я. Верещагіну. Ряд фраґментів з опери прозвучали у відкритих концертах, викликавши гаряче схвалення слухачів. За друкування партитури узялося видавництво ,,Музична Україна". І ось тепер ця видатна пам'ятка музичної культури вийшла у світ. Оперу надруковано трьома мовами: українською, російською та італійською.

Рясноцвіт полонин

Рясноцвіт полонин замайорів усіма барвами веселки у виробах народної майстрині художнього в'язання Степаниди Грицай, роботи яких нині милують око киян у залі музею народної архітектури та побуту України. У вправних руках художниці зі Львова вовняні нитки перевтілюються в симфонію кольору та форми. Народний одяг гуцулів, який вона створює, безмежно багатий в оздобленні. Персональні виставки С. Грицай відбулися у Львові, Івано-Франківську, Києві, Кишиневі, Ленінграді, Москві. Вони всюди викликають зацікавлення відвідувачів і фахівців. Творчість художниці зі Львова багатогранна. Синтезуючи такі види прикладного мистецтва, як вишивки, ткацтво, витинанка, макраме, майстриня створила свою індивідуальну методу в'язання, даруючи друге життя народному одягові — свитам, гуням, кептарам.

,,Поліські посиденьки"

Режисер Р. Єфіменко накрутив на київській телевізійній студії кінострічку під назвою ,,Поліські посиденьки". Картина знайомить з творчим надбанням фолкльорно-етнографічного ансамблю з Полісся. Переважну більшість музичних творів з нової програми цього відомого не лише в Україні, але й за її межами колективу зібрав на Поліссі художній керівник ансамблю М. Буравський.

Усе про Каменяра

Багато років збирає філателістичні матеріяли — поштові значки, художні коверти, поштівки, присвячені українському письменникові Іванові Франкові, старший викладач Дрогобицького політехнічного інституту М. Рудко. Його колекція ,,Син народу, що вгору йде" неодноразово одержувала високі оцінки на обласних і республіканських філателістичних виставках. Особливий інтерес у ній становить серія з трьох значків, випущена 1956 року, до 100-річчя з дня народження письменника. Це портрет Каменяра роботи І. Труша та герої творів І. Франка.

Скарби давнини

Хмельницький краєзнавчий музей є одним з найбагатших на Україні музеїв, в якому зберігаються скарби давніх часів, знайдені під час археологічних розкопок. Тут зібрано чимало предметів культури давньоруського населення, яке проживало у XII-XIII століттях у верхів'ях річок Південний Буг і Случ. Серед них 230 ювелірних виробів — золоті, срібні і позолочені персні-печатки зі знаками Рюриковичів, філіґранні тиснення ковти із зображенням птахів і рослинного орнаменту, знайдені під час Згарського городища.

Їстівний каштан

Батьківщиною каштана їстівного, або, як його ще називають, европейського благородного, вважається Середземномор'я. Проте лісівники Закарпаття давно ,,приручили" цього екзота й широко культивують його у лісах Виноградівського, Хустського, Ужгородського та інших районів области. Наприклад, на гірських схилах Хустського району тільки за останній, порівняно невеликий, період прижилось понад 150,000 дерев їстівного каштана. В селі Шаланки створено спеціяльний каштановий розсадник, який забезпечує саджанцями усі лісокомбінати Закарпатської области. У цілому на території Закарпаття посадки цього дерева займають близько 1,000 гектарів лісових угідь. Плоди каштана їстівного є цінним харчовим продуктом, а його деревина чудовим матеріялом для виготовлення художніх меблів.

Світлана Кузьменко

ЖУРНАЛ ,,ТЕРМІНУС"

(Замість рецензії)

III.

Можливо, кожний з авторів по-своєму, і здібний, але з того, що ми читаємо в журналі, відчуваємо, що їм бракує знань з предмету, про який вони пишуть, життєвого досвіду і набагато, набагато кращого знання мови, якою пишуть. Недостатність її автори надолужують математичними формулами та абсурдними твердженнями. Складається враження, що вони хочуть ,,зашокувати" читача. З літературної творчости в журналі нам найбільше сподобалися розповіді Ігора Стеха ,,Озеро диких качок" та Марка Стеха ,,Варіяції на датські теми". Нам здається, що якби ці автори удосконалили свою українську мову, вони б могли стати цікавими письменниками, з української молодшої генерації, закордоном.

У журналі є цікаві інформативні статті і рецензії на чужомовні книжки, як от рецензія на книжку Розалини Кравс ,,Краткопоклонники" Нестора Микитина; статті — ,,Відгук неукраїнської публіки на фільм ,,Жнива розпачу" Наталії Павленко та ,,Фестиваль фестивалів" — про торонтонський міжнародний фільмовий фестиваль — Адріяна Івахова.

Нас зокрема зацікавила стаття Романа Ващука ,,В діяспорі збудуємо касарню", поміщена на передостанній сторінці журнала. В цій статті, на нашу думку, Роман Ващук висловив цілу низку дивних тверджень і претенсій. Наприклад, нам здається, що дуже неслушно ставити наукові праці в противагу танкові і страві, у даному випадку — гопакові й вареникам, чи навпаки — гопак і вареники — в противагу науковим працям. На все є своє місце. А також усім відомо, що добре виконаний танок і смачні вареники вартісніші за погану наукову працю. Крім того, не все те (зокрема у наших обставинах і у наш час), що називають вареники — справді є варениками; те, що називають гопаком — справді є гопаком, а це, що називають науковою працею — справді є науковою працею. А, коли йдеться про вареники — то завдяки вареникам, ліпленими руками наших працьовитих національно свідомих жінок, побудована не одна наша домівка, чи завдяки вареникам була розпочата її будова. В тих домівках, як ми знаємо, приміщувалися наші організації, в яких започаткувалося багато чого важливого і корисного для української спільноти, починаючи від кредитівок, асекураційних установ, допомогових організацій і т.д. і т.д. А поруч з тим ті наші жінки провадили свої домашні господарства, виховували дітей і переважно працювали ще й поза хатою, щоб піднести матеріяльний рівень життя для своїх родин; щоб допомогти своїм дітям здобути освіту, яку тільки були б спроможні сприйняти їхні уми.

Дуже дивно звучить претенсія Романа Ващука до українських письменників: що вони за останнє півстоліття не написали понадпересічних творів. ,,Вже хіба досить віршів про пахучість, квітучість і живучість української мови. Пора сказати нове слово" — продовжує думку Роман Ващук. Справді, про нашу чудову і таки живучу мову писало багато поетів, письменників, мовознавців, а також і чужинців, яким пощастило її пізнати, і напевно писатимуть про неї і в майбутньому, зокрема ті, які постійно відкриватимуть її багатство і красу для себе. Ми не розуміємо: чому б це мало перешкоджати поступові нашої літератури? Чому б це мало стояти на перешкоді письменникам сказати нове слово? Але справа в тому, що не велика штука сказати нове слово, а штука зуміти сказати його, так щоб воно промовило, бо тільки тоді воно матиме вартість. А для цього потрібно талант!

На Світовому симпозіюмі української позатрадиційної поезії в Оттаві, ми чули у виступах, присвячених поезії, деякі слова на означення частин тіла, яких нормально в розмові виховані люди не вживають, навіть найпростіші люди, хоч і знають, що вони існують. Вся новість тих слів у поета полягала в тому, що вони вимовлялися тепер зі сцени аудиторії Оттавського університету молодою людиною (на початку двадцятих років свого життя), а сивоголові люди в аудиторії, які поприїжджали на цей симпозіюм з Америки, Канади, можливо, й інших країн, включно з поетовими вчителями й батьками, їх слухали. Відповідь на те: чому наші письменники за останнє півстоліття не написали понадпересічних творів, які б знайшли відгук поза українськими середовищами, на що скаржиться Роман Ващук, можна знайти, у великій мірі, в біографіях закатованих, репресованих і переслідуваних письменників. А, крім того, хіба ж, те, що не знайшло (а може, тільки — ще не знайшло?) відгуку поза даним середовищем завжди не по-

(Закінчення на стор. 4)

Анатоль Курдидик

АТАКА НА УКРАЇНСЬКУ БАПТИСТСЬКУ ЦЕРКВУ

I.

Вакаційні місяці кожного року стають нагодою для організаційних з'їздів та конференцій української спільноти. Одні з цих великих здебільшого та важливих імпрез відомі нашій громаді, інші ж проходять ніби поза її увагою і тільки якась нагода дає змогу помітити їх та приглянутись їм ближче. До таких ,,недобачуваних" літніх подій враховуємо й три з'їзди українських баптистів, точніше та офіційно Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства в Канаді (рівноважником цієї ж релігійної організації у ЗСА є Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА), які чомусь виховзнулися з-під уваги нашої преси та при яких хочемо спинитись хоч би тому, що і на цьому важливому фронті української дійсности у вільному світі уже кілька літ проходить, — теж незавважений нашим проводом та публіцистикою, — драматичний і далекосяжний наслідками змаг: Бути українській євангельсько-баптистській спільноті рідною, українською, такою, як вона була і є сьогодні, чи йти з генерального маршу свого народу і стати, як це й у таких випадках буває, для ворогів України ,,черговим колесом" у поїздках їх бистроїздних" (І. Франко) або зісуненою зі шляху і для нікого нецікавою колодою...

Москва не терпить ніякого самостійництва

Справа в тому, що дотеперішня ,,політика" (якщо про таку в релігійних організаціях можна говорити!) та дія обох наших баптистських з'єднань, канадського та американського, — була давно сіллю в оці Москви. І Братство і Об'єднання вельми поважно підтримували незалежність Українського Баптистського Руху в Україні, де він ще в 20-их роках відокремився від московського віднотовували і протестували проти переслідувань, арештів, заслань та вбивств баптистських пасторів, діячів і вірних, виносили на форуми світового баптизму та євангелизму факти тиранського атеїзму СССР та демаскували совєтську пропаґанду, мовляв у нас свобода релігії. З чисто політичного боку Українські Баптистські Церкви станули поруч Української Католицької та Української Православної Церков на базі Світового Конгресу Вільних Українців, увійшли у його провід і беруть активну участь у праці цієї нашої політичної та організаційної централі. В Україні баптистів-українців, які стояли на базі створеного 1918 року Всеукраїнського Союзу Християн-Баптистів, ввесь час жорстоко переслідували, і вони діяли майже в підпіллі, з усіми наслідками такого стану. Щоб якось виправдати себе перед світом, Москва запропонувала цим гоненим баптистам перейти на легальний стан і зареєструватись у створеному для цього владою Всесоюзному Євангельсько-Християнському Братстві (ВСЕХБ), на голову якого в Україні Москва знайшла Якова К. Духонченка. Баптисти України розкололись, частина погодилася на московську контролю з усіми її наслідками (московські друки московська мова Богослужень і рел. пісень), інші пішли в підпілля і переслідування тих посилилося ще більше.

Доручення: розколоти?

Але Я. Духонченку Москва призначила ще іншу ролю. З її пашпортом, уповажненнями та необмеженими фінансами він з'явився на Світовому Баптистському З'їзді у Лос Анджелесі, останнім часом на Гаваях та у Фльориді, де ,,в імені ВСЕХБ та баптистів України" він вітав ці світові з'їзди, запевняв наївних американців і західніх делеґатів у свободі релігії в СССР, і де, очевидно, зустрічався і зударювався з українцями — делеґатами канадських та американських баптистів. Теж і їм намагався він впоїти свою пропаґанду про те, як щасливо та вільно діють баптисти в Україні під опікою Москви, а теж запрошував наших баптистських пасторів відвідати Україну і ,,переконатись", яка там свобода для всіх, у тому й для баптистських релігійних громад. Дехто цих пасторів, особливо з меншою освітою, дав збити себе зі шляху, а коли після останнього З'їзду-конференції Баптистів, під кінець 1985 року в Дайтона Біч на Фльориді Я. Духонченко та його підручні Г. Комендант і В. Калюжний залишилися у ЗСА і, замість їхати додому, стали впрошуватись в гості до різних громад, кілька баптистських пасторів з Західньої Канади скликали до Саскатуну т.зв. ,,78-ий З'їзд Конференції Західньої Канади на дні від 4-го до 6-го липня і всупереч до загальної постанови Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Браства, якому підчинена Канада і ЗСА, та всупереч до порад голови ВЄББ, загальновідомого пастора Олекси Гарбузюка, рішили запросити на черговий свій З'їзд-конференцію когось з проводу підсовєтського ВСБХБ, викликавши цим обурення й осуд всіх інших баптистів-українців.

Спротив ворожій затії

Таким чином ,,місія" московського ,,мирного" послання до якоїсь міри вдалася: Баптистський Український Рух у Канаді, що діяв досі однозгідно двома Конференціями, — одною для Західньої і другої для Східньої Канади, сьогодні фактично, хоч ще не формально, розколений і поставлений про себе, бож і Шостий З'їзд пасторів та членства ВЄББ і паралельний З'їзд Молоді ВЄББ, які відбулися від неділі 20 до неділі 27 липня ц.р. на Біблійній Оселі (власність ВЄББ) в Пітерборо біля Торонто, поставилися рішуче неґативно проти будь-яких контактів чи запрошень для підмосковських висланців і для Я. Духонченка зокрема. Дуже прикро при цьому, що спеціяльні умовини (ліквідація в-ва ,,Дорога Правди" і його друкарні у Вінніпеґу, виїзд довголітнього редактора М. Подворняка на постійне до Онтарія і таке інше (дозволили згаданим уже пасторам з Конференції Західньої Канади перебрати місячник ,,Християнський Вісник" (виходить уже 44-ий рік) і в ньому описувати та вихваляти підсовєтських гостей. З такого стану може тільки поглиблюватися далі збентеження серед баптистських вірних і шкода для їх Церкви та для всього нашого народу.

Закінчення буде.

НА СВЯТКУВАННЯ 350-річчя Гарвардського університету до Бостону, Масс., прибув у вівторок, 2-го вересня, принц Чарлз, престолонаслідник великобритійського престолу. Це його перша візита до Бостону. Чотириденна візита принца Чарлза створила вимогу сильної охорони для майбутнього англійського короля; вона складалася з десяти охоронних організацій: Американської секретної служби та англійського Скотланд Ярду поміж ними. В Америці принц Чарлз відвідає деякі цікаві історичні місця та виголосить промову у Кеймбриджі, в четвер, 4-го вересня, і буде головним гостем в Чикаго на харитативному балю. Принцові цей раз не товаришила його дружина принцеса Діяна. Сам Чарлз закінчив Кеймбридж університет в Англії, що його в свій час також закінчив основник Гарварду Джан Гарвард.

Станична Старшина
Пластової Станиці в Ню Йорку
повідомляє, що
ВПИСИ до ПЛАСТУ
для всіх дітей, які мають знання української мови
будуть відбуватися
від 19-го вересня до кінця місяця жовтня 1986 р., кожної п'ятниці вечором і в суботи до полудня в Пластовому Домі, при 144 Друга Авеню в Ню Йорку
Відкриття занять:
для юнацтва у п'ятницю, 19-го вересня 1986 р. о год. 7-ій вечора;
для новацтва в суботу, 20-го вересня 1986 р. о год. 1:30 по пол.
На відкриття занять обов'язує всіх повний пластовий однострій.

Український Музичний Інститут Америки, Інк.
Відділи Нюарк, Ірвінґтон, Н. Дж.
ШКІЛЬНИЙ РІК 1986/87
Предмети навчання і учителі:

ФОРТЕПІЯН:	
Таїса Богданська	372-4410
Дарія Каранович	375-5689
Галя Клим	374-7819
Марія Мацькевич	245-6836
СКРИПКА: Рафаїл Венке	762-0756
Учителька-асистент (фортепіян):	
Оксана Борбич-Кордуба	933-5614

Початок навчання — четвер, 4-го вересня 1986 р.

ПОДЯКА
Вшановуючи світлу пам'ять
інж. Богдана-Дади Рака,
Ініціятора-основника та довголітнього і любленого голови Українського Хору „Думка" в Ню Йорку — згідно з Його останньою волею —
Його дружина,
п-ні Оксана Рак
зложила щедрий дар на потреби хору в сумі 2,000.00 долярів.
За Її жертвенність та Її зрозуміння значення праці хору „Думка" для добра Української Громади в діяспорі, складаємо нашу щиру подяку Вп. п-ні Оксані Рак.
Згадуючи повного посвяти для хорового мистецтва св. п. „думкаря" Даду Рака, закликаємо наше членство вшановувати Його пам'ять та згадувати Його в своїх молитвах.
Управа Хору „Думка"

Літній фестиваль „Українського Села"

Частина городу за будинком „Українського Села".

Велика заля „Українського Села" під час фестивалю.

Дім для старших віком „Українське Село" ще раз заманіфестував перед громадою свою життєздатність. Він виповнив одну з численних прогалин , які існують у нашій громаді, якщо ходить про опіку над старшим віком. Думка, яку плекав Союз Українок Америки багато років, став дійсністю. До дирекції запрошено представників усієї громади. І ось добігає другий рік його існування. Імпозантна і гарно вивінувана будівля стала ще одним об'єктом, вартим, щоб з ним познайомитися.

Для цієї саме цілі дирекція вирішила влаштувати у власному приміщенні у неділю, 27-го липня ц. р., від год. 11:30 ранку до 6:30 вечора перший літній фестиваль.

Для допомоги запрошено теж і добровольців з-поміж мешканців „Українського Села". Головою комітету стала членка дирекції Юстина Неліґен, з якою співпрацював цілий штаб охочих до праці. Створено різні підкомітети, які зайнялись різними ділянками праці, як наприклад, харчуванням, продажею льотерійних квитків, розвагою, втриманням порядку, продажем різних речей (т. зв. „ромедж сейл") і т. п. Їхній успіх був дуже великий, тому що після скромних обрахунків продано понад одну тисячу порцій їжі.

Фестиваль відкрив президент корпорації Степан Вікар, який і виконував обов'язки майстра церемонії. Цілоденна розвагова програма була дуже гарною. Найперше виступила музична група Бан-Джо, члени якої грають на струнних інструментах. Вони виконували народні південноамериканські і джазові мелодії. Опісля виступила відома на терені Дітройту мандолінова оркестра під проводом Сема Мілса. Їхня двогодинна програма складалася з низки мелодій різних національностей. Розвагову частину закінчила відома талановита піяністка Оля Дубрівна-Соловей, яка виконала ряд пісень на фортепіяні і акордіоні. Усі присутні підхоплювали слова пісень і приємно та весело проводили час. Слід зазначити, що заля, де відбувалася програма, була постійно виповнена вдячними слухачами і глядачами.

До успіху фестивалю причинилася також чудова погода. Численні мешканці Великого Дітройту приходили, щоб посмакувати добре приготовлені харчі, познайомитися краще з розкладом будівлі і розважатися. Тому що чистий прихід призначено на закуп малого автобуса для користування мешканців „Українського Села", багато присутніх складали щедрі пожертви на цю ціль. Федеральний Уряд, який дав позичку на саму будову, не дає фондів для закупу таких речей як малий автобус, чи багато інших допоміжних об'єктів.

Треба поґратулювати дирекції „Українського Села" за започаткування літніх фестивалів, які не лише зближують до себе усі сегменти нашої громади, але і дають велике і моральне задоволення ініціяторам і мають матеріяльний успіх.

Зенон Василькевич

І. Ориняк перейшов у вічність

В пятницю, 22-го серпня ц. р., вночі, о 2-ій годині, по довшій недузі, в присутності дружини Софії помер Іван Ориняк в шпиталі в Юніон, Ню Джерзі. Він вірив в Бога-Вседержителя неба і землі і старався жити згідно із проголошеними Христом Спасителем заповідями про любов Бога і любов ближніх, та йти шляхом праведників. Покійний у повній свідомості приготовлявся до переходу у Божу вічність і прийняв святі тайни: Покаяння, Пресвятої Євхаристії і Єлеопомазання.

Парастас відбувся у неділю, 24-го серпня, ввечері, у похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. Похоронні Богослужби відбулися 25-го серпня вранці в церкві св. Іванна Хрестителя в Нюарку. Його поховали на українському православному цвинтарі св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Іван Ориняк народився 13-го квітня 1916 р. в аристократичній селянській родині Миколи і Евдокії. Початкову освіту набув в рідному селі в Стрільківцях, Борщівського повіту,а гімназію закінчив в м. Чортків в Галичині. За українську протипольську діяльність був заарештований польською поліцією 1929/30 року і просидів один рік у в'язниці. Після звільнення з ув'язнення виїхав до Львова, де закінчив адміністраційні бухгальтерні курси в торговельній школі. Тут жив він і працював в Студентському домі і активізувався в націоналістичному студентському русі проти польської окупації українських земель. Від 1939 року в часі московської і німецької окупації Галичини св. п. Іван працював в шкільній адміністрації поза Львовом, а перед другим наїздом червоної армії на Галичину, одружившись з донькою о. Івана Яремка і Зіновії з Лісновацьких, переїхав до Західньої Німеччини. Тут працював в таборах переселенців в Мангаймі, Форцгаймі, а в 1949 році Іван і Софія Ориняки переїхали до ЗСА і жили в Ню Йорку, Нюварку, Мейплвуді і в Юніоні, Н. Дж..

В ЗСА св. п. Іван продовжував свою працю для добра Української Церкви і народу, як практикуючий християнин і прикладний патріот. Ідеологічне зрізничковання українців, питоме кожній модерній нації, їх дрібні непорозуміння не утруднювали йому його добрих відносин і зустрічей зі всіма. Він підтримував кожну добру справу, без уваги на те, хто її починав, а клич „Бог і Україна" був для нього стимулом його діяльности. Він був членом Пласту,Пласт-прияту, УККА, Спортового Товариства „Чорноморська Січ", Фонду „Чорноморської Січі", Т-ва Американці в Обороні Людських Прав в Україні та Українського Патріярхального Товариства.

Безкорисну працю покійного Івана, як вияв його ідеалізму, підкреслювали у своїх похоронних промовах радник митрополичої консисторії о. Михайло Кучмяк, парох Покійного, в церкві по похоронному Богослуженні, а по парастасі в похоронному заведенні — Володимир Багрій від Американців в Обороні Людських Прав в Україні; Осип Труш від „Чорноморської Січі", д-р Степан Ворох від колишніх учнів гімназії в Чорткові. Проф. Михайло Цяпка подав спомин про те, як І. Ориняк, будучи в адміністрації шкільництва, рятував українців від московських арештів. Сини його шваґра інж. Івана Хамуляка, Богдан і Маріян, у своїх промовах назвали св. п. І. Ориняка добрим вуйком, добрим мужом своєї дружини Софії та дбайливим батьком своєї доні Лесі.

По похороні, на поминках, в українській церковній православній залі, в С. Бавнд Бруку промовці вказували на добрі діла Покійного для української громади, а зокрема для їх організацій чи товариств: голова „Чорноморської Січі" Мирон Стебельський, Українського Братського Союзу інж. Іван Олексин і голова Українського Патріярхального Товариства ред. Василь Пасічняк. Він назвав св. п. Івана тихим громадським робітником, справедливим до всіх, сумлінним у виконуванні прийнятих обов'язків і точним учасником громадських зборів і імпрез, людиною освіченою і досвіченою, що керувалася українською рацією і потребою. Коли в 1963 році приїхав до Риму із сибірсько-московського заслання пізніший Патріярх Йосиф Кардинал Сліпий і зактивізував велику ідею українського патріярхату, то св. п. Іван відразу став її ентузіястом і включився в патріярхальний рух, в 1964 р. став членом його відділу в Нюарку, залишився в ньому до кінця свого життя, займаючи в УПТ пости члена управи та контрольної комісії. В останніх роках був дуже солідним безкоштовним кольпортером журналу Українського Патріярхального Товариства „Патріярхат", хоч, як знаємо, нині ця функція невдячна і її виконують лише „непоправні ідеалісти".

Він переріс структуру парафії. Крім парафіяльних справ, він жив справами українських епархій в діяспорі і болів недолею поневоленої Москвою Української Катакомбної Церкви в Україні та в ҐУЛагах.

Св. п. Іван Ориняк належить до тих людей, яких „книжіє" і досвід утвердили в переконанні, що Українській Церкві Патріярхат, а українському народові українська самостійна держава для доброго життя конечно потрібні. Він „плоттю уснув" і перейшов в обитель Господа, залишаючи в жалю не лише членів родини, але й широке коло друзів, зв'язаних з ним спільними ідеалами і переконаннями.

Загал українського громадянства і представники організацій і товариств, до яких Покійний належав, своєю численною участю в похоронах виявили останню пошану пам'яті Покійного і жаль та співчуття його дружині Софії, доні Лесі і родині шваґра інж. Івана Хамуляка. Члени управних органів Українського Патріярхального Товариства і члени редакції та адміністрації журналу „Патріярхат" долучуються до цих співчувань.

Василь Пасічняк

Український Хор „Думка" в Ню Йорку, Н. Й.
ділиться сумною вісткою зі своїми Членами, Прихильниками і цілою Українською Громадою, що 1-го липня 1986 р. в Банґор, Мейн упокоївся в Бозі

бл. п.
Олександер Микитюк
диригент хору від 1951-1955 рр. та диригент Симфонічної Оркестри Хору „Думка" від 1953-1985 рр.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
•
Родині Покійного найщиріші співчуття складають
Управа і Члени Хору „Думка"

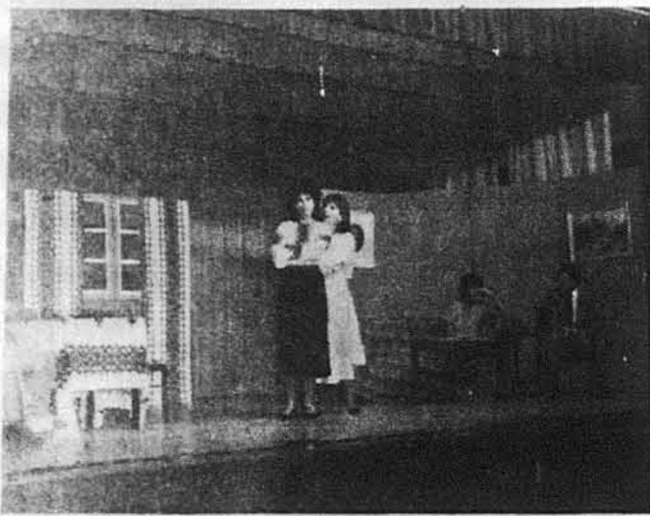
Замість квітів на свіжу могилу мого Незабутнього Приятеля
бл. п. Інж. Евгена Карпяка
складаю 50.00 долярів
на КОМІСІЮ ГОЛОДУ УКРАЇНИ у Вашінґтоні.
•
Опечаленій дружині Олені і Рідні пересилаю мої найглибші вислови співчуття.
Дамян КОРДУБА

Глибоко сумуємо з приводу тяжкої втрати — смерти
СВ. П.
ІВАНА ОРИНЯКА
що слідом за смертю
СВ. П.
Ігоря Ольшанівського
завдали великого удару українській громаді.
Висловлюємо сердечне співчуття Родині Покійного, організації „Американці в обороні людських прав в Україні" та Його численним Друзям. Молимося за спокій Його душі та закликаємо громаду продовжити діяльність на захист українських політв'язнів, якій п. ОРИНЯК і п. ОЛЬШАНІВСЬКИЙ не шкодували ні сил, ні здоров'я.
Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 22-го серпня 1986 р., по довгій і тяжкій недузі, відійшла у Вічність
бл. п. д-р
Марія Анна Мирослава БОРИСТЕН-ТКАЧ
з дому Яцків
народжена 10-го лютого 1922 р. у Львові, Україна.
Після відправлення ПОХОРОННОЇ СЛУЖБИ БОЖОЇ в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Сейлем, Массачусетс, тлінні останки Покійної були перевезені 25-го серпня 1986 р. на архидієцезальне кладовище Сейнт Мери в Сейлем, Массачусетс.
Горем прибиті:
муж — РОМАН
син — ОСИП з дружиною МАРШЕЮ
внучка — ХРИСТИНА
сестра — ЛІДІЯ ОРИШКЕВИЧ з мужем ОСИПОМ і дітьми: БОГДАНОМ, ЛЯРИССОЮ, ЗОЄЮ і ІРИНОЮ
брат — РОМАН з дружиною СО-ЯНҐ і дітьми: СТЕФАНОМ, СІМОНЕ і МИКОЛОЮ
братова — НАТАЛІЯ ЯЦКІВ з дітьми: ВАСИЛЕМ і МАРІЄЮ
шваґри — ЯРОСЛАВ і ВОЛОДИМИР ТКАЧ з родинами
•
Усіх, що бажають вшанувати пам'ять Покійної, проситься складати пожертви на Гвардський Проєкт Тисячоліття на адресу:
Harvard University, Ukrainian Studies Fund
1583 Massachusetts Avenue, Cambridge, MA. 02138

Союзівка...

(Закінчення зі стор. 1)

Дочка Іневістка Бойка докорчують собі взаємно.

Алекс виконує „Баладу про мальви" В. Івасюка.

...ювного предсідника і почесного члена Головного Уряду УНС Марію Душник, асистента управителя Володимира Гайдара, „Міс Союзівку" Аню Богачевську і колишніх „Міс Союзівок" Маріянну Сосяк, Аннетку Харук і Арету Ракочу-Крупельницьку, чоловік якої (теж присутній), Михайло, є відомим гокеїстом дружини „Ойлерс" в Едмонтоні.

В понеділок вполудне на кортах Союзівки відбулась роздача нагород фіналістам тенісового турніру, що як правило, є останнім акордом літнього вакаційно-розвагово-спортового сезону Союзівки.

У пізніх пополудневих годинах, облята теплим сонячним промінням, ця приваблива оселя УНСоюзу почала опорожнюватись. Тут і там — прощальне „Па па", але й обіцянки — „побачимось за два тижні!" — коли то Союзівка коронуватиме свою нову „Міс".

Літій сезон став 33-ою сторінкою історії Союзівки.

Кінчаються вакації — повертаємося додому

Ще начебто учора розпочався радісний, гарний вакаційний час . Всі вакаційні простори не тільки були переповнені, але також нові оселі відзивалися запрошеннями прибути до них.

Перед виїздом на вакації ще пишалися ми нашою Школою Українознавства, що випустила цього року двадцять учнів з матуральними дипломами. Школа в Ню Йорку велика, має повно учнів, прегарне приміщення при церкві св. Юра, має дуже добрих учителів. Як учитель М. Воробець, лекцію скінчив до павзи, то учні не хотіли виходити з кляси, ще їм було замало. Також учителька Е.Ґавлич показувала наші будови в Києві і діти були захоплені . Директор Павло Дорожинський викладав дуже цікаво про Україну теперішню і, здавалося мені, що я в „Рідній Школі" у Львові.

Діти були по церквах і своїх сходинах, і всюди говорили українською мовою. І ось я приїхала до Гантеру. Тут діти мали свій садочок під проводом Наталі Лукіянович, учительки з Філядельфії, дуже гарно це було.

Протягом сезону в Гантері відбуваються щосуботи мистецькі концерти завжди в переповненій гражді. В готелі „Карпатія" виступають приїжджі прелеґенти з доповідями, і також заповнені слухачами всі місця.

Пансіон „Ксеня" (відома Кобзярівка гантерська) відкрив свій сезон у великій залі, заповненій гістьми; під рукою проф. Ігоря Соневицького постав за кілька співанок гарний жіночий хор із самих приїжджих гостей. Виступи клясичних ансамблів і хорів відбувалися в Гантері під орудою І. Соневицького, який тут проводить свої вакації.

На вечорах у „Ксені" виступав наш леґендарний ЕКО, мистець Мирон Левецький та інші. Добрі були рецитації, а Ляся Любович зі своїм радісним діялогом веселила на вечорі всіх. Гості бавилися, повно гумору, радісний час, а ґаздиня просить до кави, солодкого і доброго вина!

Взагалі в Гантері людно, весело й приємно. З жалем прощаємося: до побачення на другі вакації в нашім українськім Гантері!

О.С.

Крайова...

(Закінчення зі стор. 1)

чи представники етнічних груп були брані до уваги при призначуванні кандидатів на вакантні посади в Адміністрації.

У формулюванні вимог згадано про непростиме полагодження справи моряка-українця Мирослава Медведя органами Державного департаменту, як рівнож справу колябораціі ОСІ із КҐБ в справах слідства і документації по відношенні до „воєнних злочинців".

Слідкуючи і приймаючи участь в цих важливих нарадах Крайової ради етнічних груп в Лос Анджелесі, інж. З. Туркало підкреслив велике значення цього форуму Республіканської партії для всіх етнічних меншин, а в тому і для української групи, на терені Америки.

Іран...

(Закінчення зі стор. 1)

канських кораблів. Вашінґтон дав своїй ескадрі в Перській затоці наказ не допускати повторення цих обшуків.

Речник міністерства закордонних справ СССР Ґеннадій Ґерасімов підтвердив на пресовій конференції, що Іран захопив совєтський корабель. Він заявив, що „Пйотр Ємцов" був зупинений в міжнародних водах і віз звичайний цивільний вантаж. За словами Г. Ґерасімова, наскільки можна зрозуміти, ніхто з членів совєтської залоги не потерпів. Він додав, що інших відомостей покищо не має.

Як повідомило японське пресове аґентство Кіодо, японські кораблі в Перській затоці передали, що „Пйотр Ємцов" був зупинений в п'яти милях від іранської військово-морської бази в Фатесі. За іншим повідомленням, совєтський корабель плив з Чорного моря в Кувайт.

Інцидент стався в період зближення між Іраном і Совєтським Союзом. Однак Москва уклала з Іраком договір про дружбу і забезпечує його зброєю. Теґранське радіо повідомило в середу, 3-го вересня, що іранські зенітники збили іракський літак типу СУ-22 совєтського виробництва.

Чи Москва...

(Закінчення зі стор. 2)

Отже і нам, українцям, треба шукати сильних союзників у боротьбі з такою сильною потугою, яким сьогодні є Совєтський Союз. А таким сильним союзником для нас можуть бути Америка, Китай і Японія, які є у ворожих відносинах з СССР. З тих трьох сильних держав найкращим нашим союзником може бути (і формально-потенційно є) сьогодні — Китай, який постійно находиться на березі війни з Совєтським Союзом за свої території, загарбані московськими царями. І ще одне: з цих трьох вищевирахованих потуг, наскорше може зважитися на війну з СССР Китай, бо він має найглибші непорозуміння (територіяльні) з ним. Америка ніколи не піде війною на СССР, хіба що він на неї нападе, то буде боронитися; Японія є ще мілітарно заслаба, щоб почати силою відбирати свої острови, загарбані СССР в Другій світовій війні.

І ще одне: дехто з наших політиків говорять, що нам не можна рахувати на війну, бо вона, мовляв, принесе нам великі жертви в людях і знищення... Так, це правда, але правдою є і те, що без війни ми не можемо визволитися з-під совєтського поневолення. СССР — це не Англія, Франція, Белгія і інші европейські колоніяльні держави, які для своїх поневолених народів дали свободу добровільно після Другої світової війни. Москва без війни ніколи не звільнить Україну. Історія вчить нас, що тільки у війнах і революціях поневолені народи здобували, або відновлювали свої держави.

І саме з тих вищенаведених причин, нам, українцям, треба пильно слідкувати за відносинами між Совєтським Союзом і Китаєм та відповідно приготовлятися до того моменту, коли вони вхоплять себе обопільно за горла, щоб ми могли визволитися з-під комуно-московського поневолення.

Журнал...

(Закінчення зі стор. 2)

надпересічне? Чи не може це трапитись з цілої низки причин як от: щось важливе ще не перекладене чи погано перекладене. А поганий переклад літературного твору, як відомо, може тільки пошкодити творові. У випадку українців, нікому з нас не є секретом, що є ще й спеціяльні політичні причини, які звичайно, не мусять бути вічні.

На слова Романа Ващука: „Я зовсім не певний, чи в наших обставинах у діяспорі можлива така творчість (сказати українською мовою нове слово, щоб на нього звернули увагу чужинці — С.К.). Може зустрінемось в каварні", скажемо: на нашу думку (можемо вважати, що висловлюємо її в каварні), не бачимо: чому б це в засаді не було можливим? Але: воно може бути можливим тільки в окремих випадках, винятково талановитих, одержимих своєю працею, які тяжко працюватимуть, одиниць. Найкраще про це ми зможемо довідатися з біографій письменників, які творили свої літературні твори, перебуваючи поза своєю батьківщиною, і були успішними.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Українські футболісти — першуни турніру в Амстердамі

На початку серпня ц.р. відбувся в місті Амстердамі в Голляндії традиційний турнір в копаному м'ячі, в якому вперше в своїй історії взяли участь українські футболісти з київського „Динамо", вони і виграли трофей першунів. Як відомо, Амстердамський турнір уважається одним з найбільш престижевих в Европі і в ньому беруть участь найсильніші дружини світу. Цьогорічний турнір відкрив сам президент ФІФА, бразилієць Жоао Авеланж.

У змаганнях турніру взяли участь: місцевий „Аякс", „Манчестер Юнайтед" з Англії, „Ботафоґо" з Бразилії і вже згаданий київський клюб.

Зустріч з англійським клюбом українські футболісти закінчили ремісовим вислідом 1:1 (єдиного ґоля здобув Бєланів). В чергових змаганнях з бразилійським клюбом „Ботафоґо" українські футболісти виграли високо вислідом — 6:0, завдяки чому запевнили собі перше місце. Переможні ґолі для київлян здобули: Бєланів 2, Рац, Заварів, Блохін і Щербаков. Крім згаданих, у складі київської дружини виступали: Чанов, Баль, Кузнецов, Євсєєв, Дем'яненко, Євтушенко, Михайличенко і Михайлов.

Українські дружини в іграх за чаші Европи

Згідно із жеребкуванням 17-го вересня ц.р. розпічнуться змагання першої рунди за чаші Европи, в яких в цьому році візьмуть участь два київські клюби: київське „Динамо" і дніпропетровське „Дніпро". Крім цих клюбів, з СССР в іграх за чаші Европи братимуть участь теж білоруський клюб з Мінська „Динамо" і московський „Спартак". Суперниками українських дружин вильосовані „Берос" Болгарія для Києва і Лєгія" Польща для Дніпропетровська. Київляни змагатимуться за чашу европейських чемпіонів, дніпропетровці за чашу Европейської Футбольної Федерації.

Підневільні проблеми українського спорту

У київській „Спортивній Газеті" з 16-го серпня ц.р. був поміщений репортаж під заголовком „Стіл-круглий, проблеми-гострі", в якому кореспондент газети В. Маєвський подає деякі жалюгідні факти, що були дискутовані за „круглим столом" спортовими діячами київської міської ради організації „Спартак".

Ось про що говорили за круглим столом. Заслужений тренер славної жіночої дружини ручного м'яча київського „Спартака" Ігор Турчин: „...у Києві немає класової спортової бази не тільки для ручного м'яча (гендболу), а й для більшості інших спортових ігор. Пропозиція або прохання — збудувати врешті Палату ігрових видів спорту, бо місце є, проєкт є, а палати немає".

„Про брак спортових майданчиків у Києві для масових занять за місцем проживання говорили заступник голови міськжитлоуправління С. Щербатюк, про те, що великий колектив комбінату друку „Радянська Україна" не має власних споруд і не може придбати спортовий інвентар, багаторічний інструктор цього колективу В. Борушной. Завідуючий відділом фізичної культури і спорту міськпрофради В. Ходєєв повідомив, що на 370 колективів фізичної культури взимку в Києві є шість льодових майданчиків..."

Ще одна дуже відома учасниця зборів-заслужена спортовка І. Дерюгіна, нині тренерка з художньої гімнастики, говорила про те, що дві залі, в яких працює єдина в Україні школа олімпійської резерви в цьому виді спорту, розташовані на великій відстані одна від одної, а власного транспорту школа не має..."

„Не треба,- закінчив свій репортаж Маєвський,- на круглому столі міської ради „Спартака" піднімати питання, які не можуть бути вирішені на рівні тих, хто присутній на засіданні, тобто говорити про будівництво в Києві Палат спорту, обговорювати проблеми одностроїв та інвентаря, які вирішаються у вищих інстанціях..."

Маєвський має рацію! Він добре знає, що люди, яких окупант посадив у тих „вищих інстанціях", не є зацікавлені в розбудові спортових споруд і придбання для українських спортовців потрібного їм інвентаря. Їх основним завданням є виловлювати найкращі українські спортові таланти для включення до збірних Совєтського Союзу, осяги яких, у свою чергу, підуть на конто „матушки" Росії. За цим круглим столом говорили і про ряд інших проблем, що їх мають спортові діячі в Україні та вони не зміняться так довго, як довго українським спортом завідуватиме імперіялістична Росія.

Вістки УСВТ „Чорноморська Січ"

У неділю, 14-го вересня ц.р., розпочинається черговий сезон копаного м'яча І-ої Дивізії Ґарден Стейт Ліґи. В цьому дні І-ша дружина УСВТ „Ч. Січ" має визначені змагання з сильним клюбом „Керні С.К.", які відбудуться на площі Фарчерс Ґров в Юніон, Н. Дж. Подаємо календарець змагань І-ї дружини „Ч. Січі". 14-го вересня ц.р. на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — „Керні С.К." 21-го вересня на виїзді „Бриджвотер" — „Ч. Січ"; 28-го вересня на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — „Тім 12" С.К.; 5-го жовтня на виїзді „Гавел Кікерс" — „Ч. Січ"; 12-го жовтня на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — Доверс Страйкерс; 19-го жовтня на виїзді „Істамбул" — „Ч. Січ"; 26-го жовтня на виїзді „Польський С.К. — „Ч. Січ"; 2-го листопада на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — Дж. А. „Кікерс"; 9-го листопада на площі Фарчерс Ґров „Ч.Січ" — Принстон С.К.; 16-го листпада на виїзді „С.К. Роверс" — „Ч. Січ"; 23-го листопада на площі Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — „Н. Дж. Амерікенс".

Усі гри на Фарчерс Ґров відбуватимуться в год. 5-ій по полудні. Крім І-ої дружини, в ІІ-ій Дивізії згаданої ліґи виступатиме ІІ-га дружина „ Ч. Січ" під проводом Віктора Науменка.

Молодші дружини виступатимуть в юнацьких дивізіях Космополітальної ліґи.

(от)

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАРЛО ПРИСТАШ, член УНС Відд. 288-го ім. св. Дмитра в Бетлегемі, Па., помер 6-го травня 1986 року на 65-му році життя. Народився 6-го березня 1921 року в Бетлегемі. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Катерину, сестер Катерину Брудер, Анну Керечман, Марію Піріпавель, Галину Клемент, Еву Дирек; братів Івана і Юрія; три пасербиці і 4-ох внуків. Похорон відбувся 10-го травня 1986 року на цвинтарі Спасителя в Бетлегемі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Мучастий, секр.

ВАРВАРА ПЄРОК, член УНС Відд. 288-го ім. св. Дмитрія в Бетлегемі, Па., помер 16-го квітня 1986 року на 90-му році життя. Народилася 13-го грудня 1896 року в Україні. Членом УНС стала 1922 року. Залишила у смутку доньок — Дженні Реддінг, Анну Крупу, 12 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 19-го квітня 1986 року на цвинтарі Св. Спасителя в Бетлегемі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Д. Мурзатий, секр.

ДОМІНІКА САВКА, ЧЛЕН УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., померла 11-го березня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 25-го серпня 1895 року в Польщі. Членом УНС стала 1926 року. Залишила у смутку доньку Марію Макар, внуків і правнуків. Похорон відбувся 13-го березня 1986 року на українському цвинтарі у Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Льоренс, секр.

БОРИС ЛОБАЩУК, член УНС Відд. 484-го ім. Тараса Шевченка в Ютиці, Н.Й., помер 21-го квітня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 1923 року в селі Жолобне, пов. Житомир, Україна. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Параскевію, дочки: Ліду, Елену, Тамару і сина Степана та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 24-го квітня 1986 року на цвинтарі св. Володимира у Вайсборо, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Запаранюк, секретар

ВАСИЛЬ ПОМОР, член УНС Відд. 114-го ім. св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 2-го квітня 1986 року на 71-му році життя. Нар. 21-го листопада 1914 року в Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку доньку Марію Ґридзюк з мужем Володимиром і внуків Олексу, Мирона, Івана і Лидона. Похорон відбувся на цвинтарі Кравн Гилл, Накс, Інд.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ЗАКАНИЧ, член УНС Відд. 286-го ім. св. Володимира в Джерзі Ситі, Н.Дж., помер 12-го квітня 1986 року на 64-му році життя. Нар. 25-го червня 1921 року в Джерзі Ситі, Н.Дж. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Маргарету і дітей: Маргарету і Петра. Похорон відбувся 16-го квітня 1986 року на цвинтарі Мт. Олівет в Ред Бенк, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Балютянська, секр.

Мгр ІЛЛЯ ГОРОДЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й., помер 2-го квітня 1986 року на 76-му році життя. Нар. 1910 року в селі Билечі, Дрогобицького повіту, Україна. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Марію, дві доні — Наталію-Дарію і Оксану, шваґра мґра Володимира Кліша. Похорон відбувся 4-го квітня 1986 року на Українському Національному Цвинтарі у Вашінґтоні, Д.К.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

МИКОЛА КОГУТ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 13-го квітня 1986 року на 74-му році життя. Нар. 7-го травня 1912 року в Старому Самборі, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Марію, доньку Любу з мужем Евгеном, сина Івана з дружиною Анною, внуків і дальшу родину. Похорон відбувся 16-го квітня 1986 року на цвантарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Семків, секр.

НЕ СВІТЛИЛА

У новинці про 19-ту Велику раду „Ордену хрестоносців" („Свобода" з 3-го вересня 1986 року) неправильно подано, що знімку зробила ред. Рома Сохан-Гадзевич. Фото прийшло разом з інформацією. — Ред.